

ره‌نگدانه‌وهی - وینه - له شیعرى

نوڤای کوردی دا

• محسن ئاراره •

ئینجا به وینه‌به‌کی دره‌وشاره‌و له‌جوله نه‌که‌وتوو به
به‌رگیتکی رازاوه ده‌بگه‌ریتینه‌وه بۆ ناو باوه‌شی
کۆمه‌له‌که‌ی .

بۆ نمونه : نه‌گه‌ر وینه‌به‌کی خه‌ماوی و کاربگه‌ر
به‌جۆری کار له مرۆفیتی ناسایی بکات که‌وای لێ بکا
ده‌ست بۆ ده‌سته‌سه‌ره‌که‌ی درێژ کات تا دلۆپه
فرمیتسه‌که‌کانی پێ‌ووشک بکاته‌وه . . . ده‌بیتن هه‌مان
وینه له لای شاعیری به‌ شیوه‌به‌کی تر ده‌گۆڕی ، وای
لێ ده‌کات ده‌ست بۆ پارچه‌ کاهه‌زی به‌ری تا چاوی
پینووسه‌که‌ی پێ بسریتنه‌وه ، له جاری به‌که‌میان‌دا
پارچه‌ په‌رۆکی ته‌رپوو ووشک ده‌بیتنه‌وه ، له هه‌ی
دووهمیان‌دا کاهه‌زی نوسراو ده‌میتیتنه‌وه ، پێ‌شک
هی دوو‌میان شیعره .

– (بۆ‌دلیر) – شاعیری به‌ناوبانگی فه‌ره‌نسا
ده‌لیت :

«شیر به‌ هونه‌ره‌کانی - وینه‌کیشان - چیتت
لینان و چه‌راره‌تی‌به‌وه ده‌له‌کیت ، چونکه‌ توانای
ده‌برینی ئه‌م هه‌موو هه‌شانه‌ی تیا به‌ که‌ هه‌ست به
تالی و شیرینی ، سه‌رفرازی و په‌زاره‌بی ده‌کات و به
ستایش نووسه‌وه و ده‌نووسیت له‌م سېفه‌ته
لیکچوانه‌دا » (1)

چهند جوانه‌ گانێ شاعیریکی وه‌کو مامۆستا
(گۆران) ی نهمر ده‌بیتته وینه‌کیشان له‌ رووی ئه‌و
ئێواره‌ فیتکه‌وه به‌ که‌به‌ی هه‌موو رۆژی
دووباره‌ ده‌بیتته‌وه ، قاچه‌کانی له‌ دوا ناین
-وتکه وینه‌ی گۆزه به‌ شانێ رای ده‌گرێ و نازان

گومان له‌وه‌دا نیه هه‌موو شیعرێ خۆی له
خۆبه‌وه وینه‌بیتکه بان چهند وینه‌به‌کی تیکه‌لاو به
به‌کن ، نه‌هه‌شیان دوا‌ی نه‌وه‌ی له‌ ستۆدیوی دل‌سی
شاعیر شۆراوه‌ته‌وه په‌په‌وه‌ته‌وه سه‌رکاهه‌ز ئنجا
گۆرانکاربه‌کانی تری هونه‌ری و جوانکاری به‌ سه‌ردا
تیپه‌ریوه .

ئاودانی نه‌سی ئه‌م باسه له گۆره‌پانی
(ره‌نگدانه‌وه‌ی - وینه - له شیعرى نوێ کوردی‌دا)
پێ‌شک ریتکه‌که‌ی ده‌شتیکی به‌ر فه‌ره‌وان ته‌خت نیه ،
به‌لکو به‌رده‌لانه‌و زۆر که‌لو به‌ری تیا به ، و من نامه‌ی
له‌م بېشه‌لانه جه‌نگه‌لو ئالۆزده‌دا به‌م ئێواره‌ وه‌خته
به‌میتمه‌وه و شه‌وم به‌سه‌ر دا‌په‌و نه‌و ریتکه‌به‌ی پیا‌دا
ها‌تووم نه‌وه‌شم لێ وون بیتت و سه‌ر له‌خویند‌وارانیش
بشوینم ، به‌لکو نه‌وه‌نده ده‌لیم له‌ بواری خزه‌تیکی
بچوکدا ده‌مه‌و‌یت چهند قه‌سه‌ پێ بکه‌م و هه‌ندێ
نمونه‌ش به‌یتمه‌وه به‌و شیرانه‌ی که‌ وینه‌و دبه‌نی
به‌ چاو پیندراو یاخود به‌ گه‌وێ بیستراو له
ئینجانه‌کانیان‌دا به‌ گۆلی بۆن خه‌ش و قه‌شه‌نگ
سه‌ریان هه‌لداوه .

وینه له‌ لای مرۆفیتی ناسایی ده‌بیندێ هه‌ستی
پێ‌ده‌گرێ ، به‌لام هه‌زان و گله‌به‌کی کانی‌به‌وه
دا‌ده‌مرکیتنه‌وه ، که‌چی له‌ لای شاعیری ده‌بیتته
چۆله‌که‌وه به‌ تۆری دل‌و میتسه‌که‌به‌وه وه‌ ده‌نووسێ ،
وه‌ک په‌نگری ژیر خۆله‌میتش به‌ گه‌شاهه‌ی
ده‌میتیتنه‌وه ، دوا‌ی نه‌وه‌ی تاقی کردنه‌وه‌و نه‌زموون و
معاناکه‌کانی خۆبه‌کی بان باهه‌تی‌بان له‌گه‌لدا ئاشنا ده‌کا

چونې بلوینسې ، ری ... ری کانیسو ری
 خړپه و مه ترسی لوانه ، هر بژ نیواره پین
 بژ نهو شاعیره چول نابیت .. هر هیچ نا بهو گوزه
 به شانه بلیت (یان گوزه کت ده شکتیم ... یان
 ماچکت لپ ده ستیم) ، وه له لایه یکی تریشه وه له
 ده رگابه وه وده رکه وتوو که قیله ی رووی نه هلی
 نیازه .. نه وه ته وینه زیندوه که ی به پیوه وه سناوه
 دوگمه کانی بهر به روچکی ده کاته وه و یاخه زمرده که ی
 نیواران ده ترازیته :

نیواره به وا ، هملگره سا گوزه ی نازه
ری کانی لویان منتظری جلوه ی نازه
بهر ده رگه کتان قیله ی رووی نه هلی نیازه
نیواره به وا ، هملگره سا گوزه ی نازه (۲)

کاتی وینه کیشی فلجه که ی ده خاته نیو
 به نجه کانی بژ خسته کاری نهو عیشه پیروزه ی بوی
 خولقاوه ، وه بژ دامرکاندنې نهو گره نارام لپ
 هملگره وه که مروفتی پین سرگردان کردوه با
 بلین نهو مروفته پیکاسویه ، به لام نه گمر همان پیکاسو
 شیمر بنوسن ، همان کار ده بیتن ، تنیا له شوپنی
 فلجه و بزیخ ، پینوس موره کب به کار ده بیتن ، وا .
 - گارودی - له باسی پیکاسودا ده لیت :

« پیکاسو مروفته وینه کیشه ، واته مروفتیکه
 به چاوه کانی دنیا هله کده کرتین ، له دواپنا به ده ست
 داید دیرتزی ، وه له نیوان چاوه کانی و ده ستی دا سرو
 دلی مروفتن هه به که کاری نواندن و مرگیران به
 میانان دا تیده په ری » (۲)

- نیسکه ی نه سپی ره سن و خوورت ، نهو
 نه سپی ده جلیتین و هر دوو ده سته کانی به مرز
 ده کاته وه داید گری ، سه کانی له زهوی ده کوتن ،
 سمکول ده کاو دپروانته ده شتیکی سوزو به مرین ،
 گوچکه کانی لیک ده دا ، دیاره ددزانی هله پمر هله پمر و
 غار غارینتیکی زوری پین ده کری ، چونکه له دم دئ به
 شای و زماوه نده ، شورپه سوار ناشقه ، نهوینسی
 جوانی له ره ی مهم و سووکه ره وتی گوی به گواران ،
 کانی و ملک سویسکه ههنگاو دهنن ، مه گمر نه م چه پکه
 نیسکه هر له کلور و ژنه ی دلی مام « هینم » ی
 شاعیر به ده رکه وئ له م چوار دیره شیمر ده :

له مهیدان دیومه نیسکه ی نه سپی خوشبمز
 له گهل دستو جلیتی شوره سواران
 گهری شایم له پیش چاوی گهراوه

له ره ی مهم ، سووکه ره وتی گوی به گواران

- لیره دا ده مه وئ نه وهش بلیم له پیش دا باسی
 وینه کیش و شاعیر مان کرد وه تا راده به کیش په نجه مان
 بژ چند خالیتی بچوک دریز کرد له رووی جیاوازی
 له نیوانیان دا ، به لام ده پین نه وهش بزاین که
 ناسوئ ووشه له ناستی ستایش و
 و مرگیرانی نهو وینانه ی شاعیر مه به ستیه تی
 که دهری بیریت له دریزایی و پانایی دا ، دوور ترو
 به رین تره ، زیاتر بژ قولایی شته کان شوپ ده بیته وه
 چونکه هر تابلویکی رووت نیو بهس ، به لکو له م
 دوورگه به رت ده کاو تیپه ده بیت ، هر وه کو
 یوسف عبد المسیح ثروت ده لپ :

شیمر سروشتیکی هونه ری تاییه تی فره وانسی
 هه به له کاری لایه نه کانی تری ژبان رت ده کاو
 ده چینه ناخ و ناوه وه ی شته کان ، واته شیمر
 (وینه به کی ده نگاره) ره نگدانه وه ی ژبانمان پین نشان
 ده دات « (۴)

نه ی (شترکو بیکه س) ی شاعیریش ، چون بژ
 دهروی هر دوو لایه ن شوپ ده بیته وه ، له به که میان دا
 وینه به کی به چاو بیندراو وه له دووه میان دا
 هلس و که وتی له گهل وینه به کی فولکلوری
 کورده واریمان دا کردوه که خوینده وار به ره و
 دمریابه کی پین بن ده با بژ نه وه ی به دوا ی مرواریه کانی دا
 بکه ریت ، نه گمر (داس) کوم بوو بیته وه له دروینده دا ،
 نه م ژبان کوم بوونه وه ی هر بژ (داس) نیه به لکو
 نهو مروفتش کوم ده کاته وه که داسه که ی به
 ده سته وه به ، له همان پارچه شیمر دا زامی
 (هله کولک) زور گموره به ، نهو هله کولکه ی که
 له مرزی زستان له ژیر به فردا چه کمره دهر ده کات ،
 به فریش ده چینه داخوازی و داوای لپ ده کات شووی
 پین بکات ، به لام هله کولک وه لامی ده دانه وه بو پستی
 ده لیت من هیتشا قزم بهر نه داوه ته وه بچوک له
 به اردا شوت پین ده کم وهرزی به هاریش دیت ..
 هله کولک به به فره که ده لیت نجا خوت ناماده که
 نهو رسکاوه پیرچم له بهر پیم دا ده خشن ، به فره که ش
 ده لیت له دوا ی چی .. ! نهو من توامه وه .

« به (داس) م ووت
 له بهر چی وا کوم بویته وه
 ووتی : له دیوتنه دا وام لپ هات !
 به (هله کولک) م ووت

تو بۆچی وا تەمەن كورتى ؟

ووتى : بۆچى لە دوای بەفر

ژيان تامى تيا ئەمىنىن « (5)

– ژبانی شامى پریەتى لە کارەسات و ئەشکنجە و گریان و پێکەنین ، شامى ریبواریکە لە تورەگەى دل و دەروونیدا بە سەدان وینەى جۆراو جۆرو یادگارى بە جیماو داخون کراوه ، تا نۆتەو دلە کۆتەى ماين ئەم وینانە بە دامىنى پینووسەگەى دیتە خوارەوه .
– دەبا سەبریکى وینەى ئیستاو راپەردووى شامى (ژ . ح . ب) بکەین ، کاتى بەو هەستە ناسکەبەوه بىرەومرەکانى سالانى لاوبەتى و ئیستاگەى پریەتى بە دوو وینەى جیا لە قۆزاخەى پارچە شامى دا بە بەکەوى بەستاون .

بەلێ . . . (کۆتەرە) ئەو دارە سەوزە بووه لە کاتى هەردەى هەلچوون و رسکان دا ، بەلام تەورى بى بەزەبى جەرگى بریوه لە سەر لاتەنشتى بارانى بى دەکەوتى ، جارێن باودەشى لە بەلە هەور و شینابى ناسمان وەر دەهیتنا ، سروو و شەنە ، گەلاکانى بە لەنجەو لار دەلەراندەوه کەچى ئیستاگە بە روویتیکى ووشک و زەرد هەلکەمراو پاکشاوه . . . چەند بە پر توانا بى مېهرەوه ئەو وینەبە دەنەخشیتى . . . وورده ووردهش لە زامى یادهکانى دا تگەى خوین و فرمیتسکى رۆژانى دلدارى و ئەوبى لە گەل ست (بەردى) دا دادەچۆرێ . . .

« وەك كۆتەرەى بەر باران

هیچ شتیك نایتم وەك جارێن

نە ئاسمان ئەو ئاسمانى زووه

نە دار ئەو دارو بەردووه

نە باخ وەك جارێنە رەنگو بۆى

نە من ئەو منم نە تو ئەوتۆى

گیانەگەم (بە درى)

دەلم خوێ خوێ ئەگرى « (6)

– ئەو وەختەى خالكو دورى ولات لە دلى شامى ئى گلبە دەستىن و دلە بە خوربەگەى لە سۆرا عىشقیكى پلادا دەگەوزیتى بە جۆرێ لە ناو وینەو دیمەنى جىن نزرگە دلگىرەگەى گىنكل بىداو هەر لەناو دەروونى خۆى دا ئەو سەرو ئەو سەرى بىبکات ، بۆبە عبدالله پەشتوى شامى ، ئاوانى ئەو بەبانیانە دەخوێتێ گەوا لە دورووه دەبینى ، ئەو گىا سەوزى بەسەر پىشتى خاكە بىرۆزەگەبەوه ، سروو

دەبەلەرتیتەوه ، دەبى بۆبى سېنەو مەمانى ئەو خاكە چۆن شامى مەستكات ؟ تامى ئەو گىابە چ وینەىن دروست كات ؟ ووشە هارەكانى چ دامەزرتىن ؟ دەبا چاو بەدینە بەر تافگەى شىمرەگەى كاتى دەلێت :

« ئەگەر ئەمجارە بېمەوه

بەبانیان ، وەك بەرخۆلەبەگى سلوا

لە ناو قەرسىلى پاراوا

تل دەخۆمۆ گىایىكى تفت تېر تېر دەجووم

بە ئەنقەست . . . قاچم تا بەلەك

لە شەونى سارد هەلدەسووم « (7)

– وینەى خەونى رۆژانى مندالى و ساكارى ، رۆژانى بىگەردو دور لە ناسۆو خەمى سەردەمى جەنجال ، لە زۆربەى هۆنراوهكانى شامى هەموو دونیا رەنگى داووتەوه (لەتيف هەلمت) ئەو رۆژانەى فەرمۆش نەکردووه ، وەكو ئىمرۆو دویتى لەسەر چاوبەتى لەو كاتانەى رۆژنەى بارانى بەهار لە دايزانى دا كەبووتەوه ، بەلە هەورەكان كۆچ و كۆچباريان تىك ناوه ، ئەوىش دابقەلاشتووه بۆ ناو كۆلان و پر بە گەرووى هاوارى كردووه (رۆژ هەلات . . . مام رېوى لە كوون دەرھات) لە داويدا كە سەبرى ناسۆى دەم كەلى كردووه ، چەپكێ داوى رەنگاوارەنگى تىك ناو بانگيان كردووه (لەتيف) . . . لاسارەكە زوو كە بال بگرەو وەرە سەر شانمان بە بىئەوهى ئەو وەخت بىبزانى ووشەى يەلكە زىرینە چى ؟ لەم پارچە شىمرەى دا دەبىنە دەگەرتەوه بۆ ئەو رۆژانەى پالكو رووناك بوون . . . رۆژانى مندالى . . .

« بە مندالى گە بەلكە زىرینەى سامال

ئاسۆى دەگرت وەك پەوه پەبولەى خەيال

هەزم دەگرت وەك مەل بەدم لە شەفەى بال

برۆم . . . برۆم . . . وەها هەلفرم بۆ بەرز

هیچ شىمرىن نەهەبیتەوه بۆ سەر ئەرۆ « (8)

انور قادر محمد دلى دەبیتە كلباسو لەعیشقیكى خواپى و سوتانىكى پر لە خۆشەوبىستى دا باووش بۆ ئەو كۆترە شىنگانە دەگاتەوه ، ئەو كۆترانەى جىگای بەرز وەك منارەو گومەز ، باخود ئەو شوپنە كېو هېمانە دەگەن بە دالدەو لىتەوى هەلدەنیشن ، چونكە ئەو شوپنە دەستى مرۆفى دل رەقو بى بەزەبىيان ناگاتى . . .

دیارە (مەسېح) یش هەر وەكو ئەو كۆترە شىنگانە بىن ئاوان بووهو بە دەورەى دلن خولى خواردووتەوه

بۆ ئەفین و شادی مەرۆف ، ملوانکەي ژانیکي گه‌وره‌ي به‌خاچ وه‌کردوووه ، شه‌ویش واده‌کشی و تاريکیه‌که‌ي به‌سه‌ر هه‌موون کون و قوژبیتیک‌دا دابه‌ش دکات به‌لام هه‌تاو ئه‌و پراوکه‌ر به‌ تیشکه‌کانی ده‌کاته مه‌قه‌ست بۆ فرتاندنی داوه‌ره‌شه‌کانی تاریکی و به‌رده‌بیتته گیانیان ، هه‌ر وه‌کو له‌م وینه‌ شیمه‌ه‌ی‌دا وا ده‌رده‌که‌وتیت .

« کۆتره‌ شینگی ئیسیک سووکی ژانی مه‌سیح
به‌ ده‌وره‌ی گه‌نیه‌ی دلما خول ئه‌خوات و هه‌ر
ئه‌گه‌مینی

شهو داویکه‌ ملی سه‌ی به‌ره‌ به‌یانی

ئه‌م جیهانه‌ ئه‌تاسینی

تیشکی هه‌تاو .. مه‌قه‌ستیگه

هه‌موو داوی ئه‌فریبینی (٩)

— به‌ته‌نیا ووشه‌ی (ئیواره) وینه‌به‌کی سه‌ربه‌خۆی خه‌ماوی به‌ له‌ لای شاعیران ، تیشکه‌ زیرینه‌کانی خۆر وه‌کو خه‌یله‌که‌کان هه‌وار چوول ده‌گه‌ن ، بار تیک ده‌نین به‌ جوژی به‌ وینه‌به‌کی ناسک و بلیسه‌دارا (صلاح شوان) ی شاعیر ده‌بانه‌وه‌ که‌ناری ئه‌و رووباره‌ی ئیواره‌یج له‌ ئیواران به‌ شه‌پۆله‌ وه‌نوشه‌یه‌یه‌کانی یاری به‌ دله‌ خه‌زاویه‌که‌ی کردوووه ، یان ده‌کات و هه‌زار باره‌ش ده‌بیتته‌وه ، به‌ درێژایی ئه‌و ته‌مه‌نه‌ی بۆ شاعیر ماوه‌تمه‌ ، له‌ لایه‌کی تریشه‌وه ره‌نگدانه‌وه‌ی ئه‌و خۆره‌ زه‌رده‌ی وه‌ک زه‌ردینه‌یج دیار بووه به‌ سه‌ر ئاوه‌وه ، نه‌خه‌یر ئه‌و زه‌ردینه‌به‌ دلی شاعیره ، وورده‌ وورده‌ تیشکه‌کان ئاوا ده‌بن و له‌ کوچ کردن واز ناهه‌تین به‌بج ئه‌وه‌ی به‌ لای که‌ناره‌وه‌ش هه‌نگاوئ به‌هاوژۆن ، شاعیریش ده‌گری و وینه‌کانی ئه‌م ئیواره‌یه‌ش باوه‌ش به‌ به‌ک ده‌گه‌ن .

« ئیواره‌یه‌و

شه‌پۆل یاری به‌ زه‌ردینه‌ی دلم ئه‌کا

تریفه‌یه‌کی مانوووه

بارو پارگه‌ی خۆی لینه‌خه‌تو له‌سه‌ر خۆ

روو له‌ ناسۆی خۆرئشین

ئه‌م روژگاره‌ ئه‌یروات ، به‌ر

به‌ لای گه‌ناره‌وه‌ ناگا » (١٠)

(سعد الله په‌رۆش) ، دلداره‌و عاشقیکی دل گه‌رمه‌ شه‌وان له‌ ناگردانی دله‌ شه‌یداکه‌ی پۆلوی گه‌شاهه‌ پریشکی به‌ چوار ده‌وری خۆی بلاو ده‌کاته‌وه ، له‌گه‌ل نهرمه‌ بای یادو بیره‌وه‌ریه‌کانی‌دا ده‌بیتته‌ چراو داده‌گیرسێ ، هه‌ر له‌ دێر زه‌مانه‌وه‌ ره‌شه‌با ، دژ به‌

روژانه‌ی وه‌ستاوه‌و به‌ دواي کۆژانه‌ودێ‌دا گه‌پراوه ، بۆیه‌ له‌م شه‌وه‌ی شاعیردا ره‌شه‌با ده‌ست له‌ ئه‌وکی چرای لیکدانه‌وه‌ی ده‌نێ ، به‌لام دیاره‌ له‌ لای شاعیر چراکه‌ هه‌ر داگیرساوه‌به‌ ، بۆیه‌ یاری به‌ روژاکیه‌کانی ده‌کات وه‌کو له‌م وینه‌ چاو گه‌شاهه‌به‌دا ده‌لێت :

« ئه‌م شه‌وه‌ چرامو ره‌شه‌با

داگیرسانم ده‌خه‌نیکینی

ئه‌م شه‌وه‌ چرامو ره‌شه‌با

یاری به‌ روژاکیم ده‌کا » (١١)

— وه‌کو شتیکی مادی و بینه‌راو ، ناشکرا به‌ که‌ ئه‌و منداله‌ی بازنه‌یتکی بچکولانه‌یان له‌ ده‌ست کردوووه له‌ کاتی خۆی‌دا ، وه‌ختێ ئه‌و منداله‌ گه‌وره‌ ده‌بیتت بازوو و مه‌چه‌گیشی ئه‌ستوووتر ده‌بیتت ، ئینجا ئه‌و بازنه‌به‌ را تقومی نار گوشته‌که‌ی ده‌بیتت هه‌ندێ جار مه‌گه‌ر هه‌ر به‌ برینه‌وه‌ له‌ مه‌چه‌کی ده‌ره‌بینه‌ری ئه‌گه‌نا ده‌رناچیت .

(محمد حه‌مباقی) ی شاعیر ، زۆر به‌ ووردی مامه‌له‌ی له‌گه‌ل ئه‌م وینه‌به‌ کردوووه ، له‌ شوێن مه‌چه‌کی ئه‌و منداله‌ی روحی جیگاگه‌ی گرتووته‌وه‌ که‌ ئه‌ویش له‌ سه‌ره‌نای عیشه‌ په‌رۆز و خاوتنه‌که‌ی‌دا باریک‌بووه ، به‌لام له‌گه‌ل به‌رز بوونه‌وه‌ی هه‌لاوه‌ی مه‌سخه‌لای خۆشه‌ویسته‌یه‌کی‌دا ، وورده‌ وورده‌ پوچه‌که‌ی گه‌وره‌ بووه‌و به‌ جوژی نه‌ بازنی عیشه‌که‌ی دیتته‌در وه‌ نه‌ هه‌چ ده‌ستیگیش ده‌یگاتن بازنه‌که‌ بیره‌یتته‌وه‌ بۆیه‌ ده‌لێت :

ئه‌مێ‌ی ئه‌و بازنی عیشه‌یت

به‌ منالی گراوتته‌ مه‌چه‌کی باریکی پوحم

ئیه‌ستا پوحم گه‌وره‌ بووه‌و تیا ده‌رناه‌یت ! (١٢)

— (نه‌وزاد رفعت) دیاره‌ ئه‌وه‌ ده‌زانێ که‌ خۆشه‌وستی و دلداري له‌ لای شاعیری زۆر جیاوازی هه‌یه‌ له‌گه‌ل خالکی تری ناسایی ، چونکه‌ شاعیر به‌ هۆشمنه‌ندیه‌وه‌ یاخود بلێن به‌ (وعی) به‌وه‌ بۆ ناسو ئه‌و چاله‌ قووله‌ شوو ده‌بیتته‌وه ، ئنجانه‌م خۆشه‌ویسته‌یه‌ هه‌ر چ جوژه‌ خۆشه‌ویستیی بیتت ، بۆیه‌ وینه‌یتکی ناسکی له‌ سه‌ر بالسی په‌پوله‌یج هه‌لکه‌ندوووه ، گومان له‌وه‌ش دانیه‌ که‌بالی په‌پوله‌ش زۆرناسه‌ک ، له‌ لای کاک نوزاو ئه‌گه‌ر هه‌موو خه‌لک ناوی دلداره‌کانیان بۆ یادگاری و هه‌ناسه‌دان له‌ سه‌ر دره‌خته‌کان هه‌لکه‌نن ، پێویسته‌ بۆ سه‌لماندنی ئه‌و ئه‌فینه‌ گه‌وره‌به‌ی خۆی ، وه‌کو شاعیریک له‌ سه‌ر

نیسقام ههلبهکنن که سه ودا سمری بووه وه کو
 ده لیت :
**« گیانه هه موو خلک نلوی
 دلناره کاتیان له درهخت هه لنه گهنن !
 ئهی گیانه بو
 من نلوی تو
 له نیسقام هه لنه گهنن (۱۲) »**

مجرد ده گهریتنه وه ، به لام ده بینهن به وه نده وه ناوه سنن
 دلکی خۆی له شوژین ئه و کانیه داناوه و تیایدا تاواوه ته وه
 چونکه ههر سهر کانی چۆل نابن به لکو ئه و دلکی
 شاعیریش چۆل ده بین کاتن کچۆله کان به ره و سال
 ده گهریتنه وه و کپه و بین دهنگی شایالی به سهر گونده که دا
 راده کیشن نه وه ته ده لیت :

**« دلم وه کو کانی گوندیکی بچووکه
 که بیواران پاش همزاران جهره و گۆزه ی کچۆله کان
 سهرچۆپی له دهست ده رنه چن و سه تنه
 ئه مینیتنه وه (۱۵) »**

له کۆتایی دا هیوادارم له م نووسینه دا توانیسم
 سوودیکم به خوینده وارن گه یاند بین ، ههر چهنده
 ئه و نمونه شیعریانه ی له م باسه دا هیناومه ته وه ، که م
 بوون ، چونکه به چهن دان وینه شیعری تری ئه و
 شاعیرانه ی که لێردا ناویان نه هاتوه له م رووه وه
 له بهر دهستم بوون ، به لام له بهر درێژ دادری و
 فره وانی نووسینه که بو هه لیکه تر هه لگرتن .

سهرچاوه کان

- (۱) بۆدلیر - بقلمه - ل ۱۲۲
- (۲) دیوانی به هه شت و یادگاری - گۆران - ل ۲۹
- (۳) واقعه بلا ضفاف - روجیه جارودی - ل ۱۱
- (۴) الشعر والفنون - مختارات من الابحاث - ل ۱۲۸
- (۵) باشکۆی عیراف - ژماره - ۱۶ سالی ۱۹۷۸
- (۶) دیوانی (چه پیکه هژنراوه) - ل ۱۴
- (۷) گو فاری به یان - ژماره ۳۵ سالی ۱۹۷۶ - ل ۲۴
- (۸) دیوانی - پرچی ئه و کچه ره شمالی گهرمیان و
 کویتستانه - له تیف هه مه له ت ل ۲۱
- (۹) دیوانی - زریان - ئه نوهر قادر محه مه دل - ل ۶۸
- (۱۰) گو فاری به یان - ژماره ۴۳ سالی ۱۹۷۷ - ل ۵۷
- (۱۱) گو فاری به یان ژماره ۴۸ سالی ۱۹۷۸ - ل ۳۵
- (۱۲) گو فاری به یان - ژماره ۴۴ سالی ۱۹۷۸ - ل ۷۱
- (۱۳) دیوانی - دارستانی ئه و - بناره - نوزاد
 ره فعه ت - ل ۶۴
- (۱۴) دیوانی - بارانی به لکه هه وریکی کۆچه ری -
 که مال میراوده لی - ل ۷
- (۱۵) گو فاری به یان - ژماره ۴۹ - ۱۹۷۸ - ل ۳۲

- کاک کمال میراوده لی وینه ی گوندیکی
 شاخاوی ده کیشن له و به یانیه زووه ی که تازه ئاسۆ
 برژانگه کانی ده تروکینن و سوخمه ته لخو ره شتاله که ی
 له سهر ئه و به فره سینگ سپی به لاده دا ، کاتیکیش
 شاعیر شوێ ده بینه وه بو سهر ئه و رووباردی نزیک
 ماله که یان تا ده م چاوی بشوات ئه و کاته هۆ هۆی
 جوتیاران و هاژه و خو په ی رووبارو جریوه ی بالنده و
 قاسیبه ی که وه کان سهر مه ستی ده که ن ، به لێ چهن
 وینه به کی تیکه لاه به به کن له م پارچه شیعره دا
 سهری هه لداوه .

**« چیا باومشی گرده وه له خۆشی
 قاسیه قاسی که و
 سوخمه ی تلخی
 لادا له سهر سنگی سپی ،
 هۆ هۆی جوتیار
 له گه ل هاژه و خو په ی رووبار
 تیکه ل بوون و کۆتایی هات :
 به رده یه کی تری کپی » (۱۴) »**

- وینه به ههر دوو دیوه که یسه وه ، دیوی
 دهره وه ، وه کو وینه به کی مۆتوگرانی مجرد ، وه دیوی
 زووره وه که نه وه ش دلکی شاعیره ، کۆشکینکا پرینه ی
 له نه ینی و ئه فسون و ته لیسمی ته لپه ند ، ئه گه ر ههر
 خۆی شاعیر ئه و له خزانه بلرکینن ،
 کاک (عبد الکریم ده شتی) نه ویش وینه ی سهر
 کانی و نیوارانی گوندن ده نه خشینن که کچۆله کان
 جهره و گۆزه کانیان به سهر شانوه به و به ره و رووی
 ده چن ، کانیس له خۆشیان له شای و سهرچۆپی
 دابه ، به لام له دوایدا که به تنه ا ده مینیتنه وه ئه و
 سهر چۆپی به ی له ده ست ده چن چونکه که س به
 تنه ا شای نه کردوه .. تا ئیره شاعیر دینه به کی